

A BÜNÖS
MÁRIA MAGDOLNÁNAK
sok bűneitől
MEGTÉRÉSÉNEK
H I S T Ó R I Á J A
SZENT-MÁRTONI JÁNOS
ÁLTAL IRVA,
ÉS MOST LEGKÖZELEBB
A HITETLEN TAMÁS
SIRALMÁVAL

SZÓNYI BENJÁMIN
Írásiból bővitve kijött.

BUDÁN, 1872.

Nyomatta és kiadta Bagó Márton

- - - - -

Szentül éneklették egy halott-énekben,
Hagyd el bűneidet, élj jámbor életben,
Mártha és Magdolna példa legyen ebben,
Kiről most éneklek e rövid énekben.

Részszerint felőle szólok szent írásból,
Részszerint pediglen meditációkból,
A mint megolvashat a régi írásokból,
És egy magyarnak is históriájából.

Most azért megmondom vétekbe esését,
Vakmerően sokszor sok bűnbe esését,
Végezetre pedig Istenhez térését,
Penitenciával kegyelem-kérését.

Három atyafiak voltak Zsidóságba,
Lázár volt az egyik, a másik Magdolna,
A harmadik pedig szorgalmatos Mártha,
Mint a histórikus ezeket megírta.

Igaz gazdag fő-rend Szirus volt az atyjok,
Kiről maradt nekik sok jeles jószágok,
Jeruzsálemben is egy igen szép házak,
Azonkívül pedig kettő is volt várokk.

Atyjok holtá után megosztottak vala,
Jeruzsálemi ház Lázáré lett vala,
Magdolna-vár sorssal Magdolnának juta,
Bethánia pedig Mártának marada.

Ott szállott a Krisztus jó tanítványival,
És a szeplőtelen szép szüz Máriával,
Hogy Galilleából feljött fáradsággal,
Megnyugodt s úgy ment be a városba azzal.

A Jézus Krisztusnak ott jelenlétében,
Sok csodatételt látta azonközben,
Melyekből Istennek ő Fiának tudta,
A mint a szent írás bőven bizonyítja.

Magdolna pediglen gonosz étellel élt,
Azért ő hozzája szintén hét ördög fért,
A bölcs magyarázó ebben pedig így ért,
Hogy hét ördög leszen hét halálos bűnért.

Ugyan meg is lehet, mert az undok vétket,
Keresi az ördög mint néki főt étket,
Azét ha mely ember szereti a vétket,
Az ördög magának ott rak lelki fészket.

Azért Magdolna is sok rut vétkeket tett,
Sok gonosz ifjakkal gyakran ebédet tett,
Miért nevezete egy bűnös asszony lett,
Valamig Istentől bő kegyelmet nem vett.

Minthogy agazdagság gyönyörűség fészke,
Sok vigasság nélkül nem esett jól étke.

Asztalánál pengett laczi hegedűcske,
Titkon gyűlt szívében öregbedett vétke.

Isten igéjében ő nem gyönyörködött,
Jó cselekedetre nem is igyekezett,
Sok vitéz ifjaknak bokrétákat kötött,
Kiknek süvegekre fajtalanul feltött.

Kendőző vizeit előkészítette,
melyekkel orczáját gyakran kente fente,
Gombostűjét néha megmelegintette,
Azzal szemöldökét megfeketítette.

A szép kis kertben is nagy kevélyen sétált,
Néha meleg nyárban virágok közt is hált,
Mefektében pedig egy szóval sem hálált,
Világi dolgokban több örömet talált.

Öléba ha vette varró-ládácskáját,
Ablakában ülve dudolta nótáját,
Világi énekkel tölté meg a száját,
Gyöngygyel tűzte füzte aranyszínű haját.

Bűnben elő szívért megsebesítette,
Ő halálos sebet csak nem is sértette,
Az éhvel halókat meg nem keszülte,
Alamizsna nélkül házából kiküldte.

A szegényekhez volt felette kegyetlen,
Maragjában pedig engesztelhetetlen,
Csak a maga kedvét kereste szertelen,
Tollas vitézekre vigyázott szüntelen.

Némelyekre pedig szemmel intett titkon,
Hogyha kitekintett az üveg-ablakon,
Noha üdvözölni sokkal is jobb vakon,
Hogysem elkárhozni hamis látásokon.

Mártha pedig immár keresztény lett vala,
És Krisztus Urunktól sokat tanult vala,
De hogy öcsöse felől szomorú hirt halla,
Szívében miatta erősen busula.

Vajha őtet,mondván,én mellém vehetném,
És ha a kristushoz Magdolnát vihetném,
Csak egy tanítását hallaná,elhinnám,
Hogy pokol tüzéből öcsémet kivenném.

Az atyafiáért erősen busula,
Néha siralomban a földre borula,
Néha a reménység szívében meggyula,
S jó szolgálójának ilyenképen szóla:

Eredj el Marczella gyorsan Magdolnához,
Hogy jőjjön el,mondjad,mindjárást házamhoz,
Ugy Jeruzsálembe megyünk a Krisztushoz,
Ki a megtérőknek üdvösséges hirt hoz.

Kérlek hivd el veled,ugyan ne hagyd könnyen,
Jól tudom szokását,hogy beszél nagy fennyen,
De te ne félj tőle,szólj ugyan keményen,
Gonosz bűneitől,hogy ő megtettenjen.

Magdolnához gyorsan eljuta Marczella,
"at hét ifjak közül mindeniknek szóla,
Köszöne nékiek,s előttük megállta,
Akkor Magdolnának ilyenképen szóla:

A te nénéd Mártha néked ezt izeni,
Nem jó mindenkoron csak fajtalanzkodni,
Téged most hozzá vár,s veled akar jární;
Jeruzsálembe hiv üdvösség tanulni.

Ott vagyon a Krisztus az Istennek fia,
Atyja kegyelmének tündöklő zászlója,
A szép mennyországnaq fényes koronája,
Ki a bűnösöket ő magához hívja.

Magyd el a henyélést s igen gyorsan kelj fel,
 Meghagyá asszonyom, hogy ne hagyjalak el,
 Mert Jeruzsálembe mind együtt megyünk fel,
 Lelkünket ujítsuk Isten igájével,

Szinte az most gondom: felele Magdolna,
 Csak kisebb gondom is annál nagyobb volna,
 Inkább ő is bátor közöttünk tombolna,
 Hogysem haszontalan helyen farsangolna.

Nincsen semmi gondom szentség-tanulásra,
 Bőven kell főzetnem nékem vacsorára,
 Azonban felugrik, s fut a konyhára,
 Akkor úgy kiálta Marcellának hártára,

Eredj gyorsan haza, mondjad a nénémnek;
 Vendégeim vannak bizony nem mehetek;
 Nem nemből valók, nem emberteknek,
 De méltán megszólnak, ha háztól elmegyek.

Ezzel a szolgáló megyen haza-felé,
 Ő kegyes asszonyát imádkozva lelél,
 Mit hallott s mit látott, végre megbeszélél,
 A melyekért Mártáthát bubánat betelél.

Egy egész nap estig bujában sirt vala,
 Szájában kenyeret, vizet sem vett vala,
 Az Istennek sirva úgy könyörgött vala,
 Hogy megtérő lelket Magdolnának adna.

Megjelennék néki éjszaka lelkében,
 Hogy atyafiával maga légyen szemben,
 Feddje meg haraggal, intse is csak szépen,
 Így megyen Magdolna fel Jeruzsálemben.

Azért a szép hajnal, hogy felpirosula,
 Mindjárt kegyes Mártha Öcscséhez indula,
 Az uton magában erősen busula,
 Mikor oda jutván öcscsének így szóla:

Édes kedves öcsém Mária Magdolna,
 Mely jó akarattal szívem hozzád volna,
 Mely üdvösségedre atyádfia szólna,
 Örülne a lelkem, ha nálad szóm fogna.

Kérlek édes öcsém nemzetünk birágát,
 Édes nemzetünknek megmaradott ágát,
 Ne szennyezd rut hirrel atyánk koporsóját,
 hogy közönségesen ne szenvedjük buját.

Hagyd el e világi rut gyönyörüséget,
 A trágár ifjakkal való vendégséget,
 A kegyetlenséget s a nagy kevélységet,
 Elhidd, hogy pokolnak ezek visznek téged.

Nincsen semmi haszna a világi jónak,
 Mint a füst és pára hirtelen elmúlnak,
 Egy szempillantásban tőled elfordulnak,
 A halál postái mihelyt nálad szálnak.

Tudod-e a halál senkinek sem kedvez,
 Gyorsan járó nyila eljut mindenkhez;
 Siralmat zendít fel, valahová evez,
 Nincs benne irgalom, nem tud kegyelemhez.

Ifju erődben ha mostan örvendezhetsz,
 És ha vigasságban egy kevéssé lehetsz,
 Ha még vig orzával egészségben élhetsz,
 Holnap sárga szinnel koporsóba léphetsz.

Onnét ismét néked fel kell ám támadnod:
 Az ítélet napján elő kell állanod,
 A te bűneidről számot is kell adnod,
 Jaj! jó öcsém, akkor hol kell megmaradnod?

Azért életedben ha mi vagyon hátra,
 Fordítsd az isteni kegyes szolgálatra,
 Hogy mikor jutandasz halálos órádra,
 elkedet örömmel bizhasd szent Uradra.

Vajmi édes dolog az Istent szolgálni;
Az elvesztő bűnök gyorsan bucsut adni,
Mert jobb a Krisztussal örökké vigadni,
Hogysem mint pokolban végtelenül sirni.

Azért édes öcsém ne tégy but szivemben,
Ne mozdíts több sirást szomorú lelkemben,
Hanem készülj gyorsan, jer Jeruzsálemben,
Az Üdvözítőnek vedd szavát füledben.

Szivednek megérted lelki vidulását,
Csak egyszer hallod is Krisztus tanítását,
Atyja kegyelmének gazdag kiosztását,
Megtérő bűnösnek szép vigasztalását.

Immár kelj fel, gyere, mert csak alig várlak,
Az örök életnek útjára most hivlak,
Velem egy méhből jött gyönyörű szép alak!
Indulj üdvösségre, bizony itt nem hagylak.

Hogy beszédét Mártha elkezdé végezni,
Mária Magdolna kezde gondolkodni,
Ugy tetszik, szivében megkezde lágyulni,
S ilyen értelemmel kezde beszélgetni:

A te intésedre mit nem cselekedném,
Im majd elkészülök s elmegyek jó néném,
De talán azt várod, hogy gyászba öltözném,
Ékes ruháimat magamról levetném.

Jóakaróimat hogy mind hátrahagynám,
Vízézlő rendeknek egy szómat se hagynám?
Ilyen szándékokat jó néném ha tudnám,
Csak egyet sem lépnék, inkább itt aludnám.

Peccületlenségre fejemet nem adhatd,
Utban lakom s hozzám vitéz nép hárt, tudhatd;
Kinek lovok hideg télben is jól futhatd,
Én nem ronthatom el a nagy országutat.

Gondolá a nénje, de csak most eljőnnél,
Nem kívánnám tőleg, hogy gyászban öltöznél,
Krisztus intésében csak részes lehetnél,
A világi jóklól tudom bucsut vennél.

Jeruzsálem felé ottan indulának,
Sok szép dolog felől az utban szólának,
A mint a szokásos az atyafiaknak,
A kik szeretettel egymás között vannak.

Hogy Jeruzsálemben jutottanak vala,
Az Ur Krisztus felől tudakoznak vala,
Megértik, hogy csak most templomba ment vala,
Azért is utána gyorsan mennek vala.

Hogy prédikállani Krisztus elő-állá,
A felgyült sok népnek szólni akar vala,
Eljuta Magdolna, mint egy kevély páva,
Mindenfelé vigyáz, öltözete czifra,
Aranyperecz vala drága füző melljén,
Virágos smaragdus tündöklék két fülén,
Fénylik a drága-gyöngy a szoknyája prémjén.

Kit a Jézus Krsztus mikoron megnéze,
Mint egy kárhozatra valót úgy tekinté,
Melyben Magdolnának szive megrettene,
Mintegy sárga halott, olyanná lőn színe.

Igen nagy félelem érkezik szivébe,
Ugy tetszik hogy éppen meghidegült vére,
Elhagyván ereje, gyorsan esik térdre,
Siralmas szeméit fordítá a földre.

Kétségbeesésének nem sok hja val,
Egy szempillantásban szintén elvész vala:
De, hogy hervadt színét Mártha nézi vala,
Akkor lassusággal öcscsének így szóla:

ne félj, bátorodjál, majd vigasztalást vészs.
 Hogyha életednek jobbulásában léssz,
 Ha jó reménységgel az Ur Krisztusra néssz,
 Megkönyörül rajtad, majd kegyelmesen néz.

A melyért Madgolna szive megörüle,
 Siralmas szemeit azután megtörlé,
 Nagy alázatosan Krisztus megtekinté,
 Mény tekintettel többé nem tekinté.

Mert látta szivében élge jobbulását,
 Penitenciára hittel indulását,
 Sok bünei ellen leleki ~~indulását~~ harczolását,
 Azért így inditá Krisztus tanítását:

En vagyok a krisztus az Istennek fia,
 Atyám kegyelmének kiosztogatója,
 Telki betegeknek hasznos orvoslója,
 A bün békójának megoldozgatója.

Valakik a bünnel eddig fáradtatok,
 S annak terhekalatt lecsüggött nyakatok,
 Ideje nyugodni, hogy munkálkodtatok,
 Jöjtek hát, hogy már meg is ujuljatok.

E világ romlását bizony nem kívánom,
 De sőt a világért váltságul adatom,
 Atyám akaratát néktek prédikálom,
 S a megtérő bünöst nagy örömmel látom.

A jól lakott méhnek nem szükség a virág,
 Az egészségesnek nem kell az orvosság;
 De a setétségben kiket tart a rabság,
 Azoknak küldetett általam szabadság.

Emberi nemzetnek atyám szerelmeért,
 Bocsáttattam tőle a vétkes világért,
 Hogy a megtérőknek iszonyu vétkekért,
 Halálban áldozván, ontsak ártatlan vért.

Légyen, hallgatóim, szivetek példája,
 Egy asszonyállatnak elvesztett drakmája,
 mely hiven keresi, kezében gyertyája,
 Meglelvén, szomszédit vigasságra hívja.

Halljátok példában, egy elveszett juhot,
 mi a sereg nyájából mikor elmaradott,
 Hogy hamar a pásztor utána fáradott,
 Kit meglele, vállán vigan visszahozott.

Egy tékozló fiu megunta hazáját,
 Részét is kivévén, elhagyta jó atyját,
 Fertelmes életnek vont a bünös hámját,
 Miglen elköltötte utolsó batkáját,

De mikor visszatért vétkéből atyához,
 Azonnal az atya ujjába gyürüt hoz,
 Kegyes szivet mutat a siránkozóhoz,
 Barátit jól lakini ültetvén asztalhoz.

Elvesztett drakmának én vagyok gyertyája,
 Eltévedett juhnek ~~én~~ vagyok őrállója,
 Tékozló fiunak atyjához hívója,
 Bünökért siróknak megvigasztalója.

Valaki én bennem igaz hittel hiszen,
 A szentírás szeént rólam vallást teszen,
 Győzedelmet azon a halál nem vészen,
 Az én örökömben kedves vendég léssen.

Em az igazakért jöttem a világra,
 Hogy azokat hívjam megjobbulásokra,
 De a bünösöket penitenciára,
 Hivom, sok vétkeknek megsiratására.

Ha ki pedig megtért, büneit hagyja el,
 Hittel bizonyítsa jó cselekedettel,
 Mert csak Uram! Uram! lassu énekléssel
 Az örök életre senki nem mehet fel.

Az én beszédemet a ki csak hallgatja,
Füle mellett pedig folytában bocsátja,
Az oly ember házat fővényre rakatja,
Hamar szörnyü kárral a zápor elrontja.

A kik pedig engem örömezt hallgatnak,
Szófigadó szívet intésemre adnak,
Azok kősziklára palotát csinálnak.

Nem árta a zivatar lelki szép házaknak.

No azért valakik szómat hallgatjátok,
Boldogok úgy lesztek, ha megfogadjátok,
A sok gonoszságot ti mind elhagyjátok,
Az én Atyám nektek úgy léssen atyátok.

Az örök életre a ki akar mennei,
Az Isten törvényét kell annak követni,
Sok háboruságot örömmel szenvedni,
Az igazság mellett nyavalyát viselni.

Lelki kornátok akkor készítették,
Mikor testeteket értem ütök s verik,
Gazdag jutalmatok mennyben letétetik,
Mennyország kapuja néktek megnyittatik.

Vastagodjatok hát igaz szeretettel,
Hogy gyümölcsözzetek jó cselekedettel,
Tündökljék lámpástok világozó tüzekkel,
Hogy ne vesszettek a a bolond szüzekkel.

Sőt alamizsnát is gyakorta nyujtsatok,
Mennyben kincses ládát az által tartsatok,
Ha csak egy pohárban hideg vizet adtok,
Még azért sem vész el méltó jutalmatok.

Még ne utáljátok a nyomorultakat,
Kérlek, segítjétek a szegény árvákat,
Látogassátok meg a beteg-ágyakat,
Kiben nyögő testnek élte alig akadt.

A jövevényket hozzám eresszétek,
A ruhátlanokra gondot viseljétek,
A szegény rabokról megemlékezzétek,
Hogy soha pokolban rabok ne kegyetek.

Mert mikor eljövök angyali seregben,
Ülvén dicsőséges királyi székemben,
Minden nemzetségnek, hogy jutnak előmben,
Igy fogok szólni a nagy ítéletben:

Ti jobb kezem felől álló kegyes népek,
Hitben s irgalmasság-tételben is épek,
Atyám örvendetes áldásában szépek,
Fényes országomnak birására jertek.

Mert mikor én voltam, ennem ti adtatok,
Mikor megszomjuztam, innom is adtatok,
Ruhátlan koromban meg is ruháztatok,
Beteg s fogoly voltam, hozzám fáradtatok.

Hogy cselekedtétek azt a szegényekkel,
Az irgalmasságot a szükölködőkkel,
Tanítványim közül bár csak kisebbikkel,
Cselekedtétek azt az önnön fejémmel.

De kik, ti bal kezem felől állattatok,
A jövendő kinra megszomorodtatok,
Mint hogy igen gonosz sátánok voltatok,
A pokol nagy kinja léssen jutalmatok.

Ti közetek sokat somjuztam s éheztem,
Jövevény s ruhátlan tömlöczbe vettettem,
Sokszor nagy betegen keservesen nyögtem:
De soha tőletek meg nem segítetttem.

Nem költétek semmit jó tanítványokkal,
Gonoszul éltetek a világi jókkal,
Csak hasatok hizott nagy gazdagságtokkal,
Háládatlanságot így tettek magammal.

Azért menjetek el az örök pokolra,
Olthatatlan tüzzel szikrázó habokra,
Külső segítséggel megterhelt napokra,
Végtelen csikorgás szálljon fogatokra.

Igy a hitetlenek tűzben sokan vesznek,
Soha örvendetes napra nem eveznek,
Szent életre pedig a kik így keztek,
A szép boldogságnak örökösi lesznek,
A megtért bűnösnek nincs pokolra utja,
A hivek pályáját ha igazán futja,
Mert piros véremnek mellemen majd árja
Felnyílik, a bűnöst szépen megtisztítja.
A kik intésemnek örömet engednek,
Penitenciával bűnük véget vetnek;
A szép mennyországnak birtokában lesznek,
Elhervadhatatlan koronákat vesznek,
Mert a végső napon trombitazengésben,
Kihivom a sírból megdivsózott testben,
Be is viszem őket az örök életben,
Hol örökké lesznek az én örömömben.

MÁSODIK RÉSZ

Ezt hallván Magdolna, örömében sirni,
Melkében pediglen kezde örvendezni,
Czifra öltözetét magáról levetni,
S ilyen értelemmel kezde beszélgetni:

Óh áldott szép napnak gyönyörű órája,
A melyen a Krisztus lelkem őrállója,
Vigad immár lelkem, ki az élet fája
Isten irgalmában nem lesz nyavalyája.

Óh örvendetes nap, melyen én felkeltem,
Az óra is áldott, melyben ide jöttem,
Krisztus intésére ugyan megéledtem,
Kárhozatos bűnét lelkemenek letettem.

Elhagylak világnak rossz gyönyörűségem
Melyen eddig szívem mosdatlanul ége,
Az Ur Jézus Krisztus lelkem segítsége,
Sok rút vétkeimnek legyen azért vége.

Elvesztő gazdagság, mellyel bővelkedem,
Gonosz nyájas tréfák, miket kedveltettem,
Czifra ruhák, miket kevélyen viseltem,
Mind elmaradjatok, nem kellett nekem,

Mert magamat adom az én Krisztusomhoz,
Bűnös sebeimnek kegyes orvosához,
Majdan leborulok sirva lábaihoz,
Tudom, hogy nekem is ingyen kegyelmet hoz.

Nem maradok tőle többé el sehova,
Hozzá hallgatok már életemben mindenha,
Vele járok, kelek, megyek mindenhova,
E világi kincsnél, mert jobb egy szép szava.

Óh én életemnek édes vezérlője,
Atyád haragjának megengesztelője,
Vétkes embereknek békeség szerzője;
Jesse gyökerének vigáros vesszője.

Im tehozzád jöttem, tégedet kereslek
Fáradhatatlanul éltemben követlek,
Vétkeim kerülöm, csak téged szeretlek,
Ne hagyj bűneimben megepednem kérlek.

Mert meggyógyul lelkem kegyes ítéteddel,
Szent tanításodat tőlem hát ne vedd el,
Vétkeim csomóját, kérlek hát, temesd el,
Tenger mélységében bűnömet meritsd el.

E szók közt Magdolna vala siró szemmel,
Néha reménységgel, néha félelemmel,
Üdvözítőnk pedig teljes kegyelemmel,
Szólt Magdo~~ln~~ának ilyen értelemmel:

Ne félj, bennem remélj Mária Magdolna,
Mint Jordán vize, b~~n~~öd ha úgy folya,
bennem pedig hited, reménységed volna,
Megtérő szivedről vétkeid mind elfogyna.

Ne félj, bennem remélj, vétkeidet elhagyjad,
Ó cselekedetre te magad~~t~~ adjad,
Az én országomért házadat elhagyjad,
örök életre jutsz, csak szómat fogadjad.

Ne félj, bennem remélj, mert ha jó hitben élsz,
És az üdvösségért minden vétkeid letérsz,
Isten kegyelmében megújult szíved vészsz,
Az én asztalomnál te egyik vendég léssz.

Ezen a Magdolna igen megörüle,
Es az Ur Krisztusnak lábaihoz üle,
Nem távozhatik el semmiképen tőle,
Tanítását hallja mind szíve mind füle.

Urunknak szent testét gyakorta kenettel,
Meggente Magdolan igaz szeretettel;
Lábait is pedig keserves szemekkel,
Öntözvén, törölte hajával s kezével.

Teljes életében szent életet viselt,
Ördög-tanításnak nem keresett hitelt,
Megtérése után bűnök nem adott helyt,
Azért elhiszem hogy örök életet nyert.

Innét minden emeber tanuljon jobbulást,
Senki ne keresse a bűnbe borulást,
Mely utána vonja a kínba szorulást,
Élj úgy, hogy pokolban a tüzet meg ne lásd.

Legyen itt most vége rövid énekemnek,
Mit tükörül irtam minden vétkeseknek,
Szánom, hogy a bűnök sokan csomót kötnek,
És a megoldásra nem is igyekeznek.

Ezt harminczkettőben ezer hatszáz után,
Szép pünkösdi havának kezdetére jutván,
Két apostoloknak örvendező napján
Irtam, mindnyájunknak bűneit siratván.

Vétkes életünknek megjobbítására,
Az Istenhez térő utnak járására,
Szépen juthatsz, nézvén e Históriaira,
Mária Magdolna kegyes példájára.

Azért e munkámat, kérlek, vedd jó néven;
Több dolgok közt ez se legyen hát kedvetlen
Szíved jobbulásra példát is vehessen,
Miért Isten áldjon téged kegyelmesen.

"em láthattam volna fényt, hogy elestem,
Mert nincs oly bűnmelybe be nem keveredtem .

En gonosz példámmal sokan már elestek,
Jeles fogadások megvesztegetődtek,
Midőn oly nagy bátran sok bűnt cselekedtek,
Bűnnek tömlöczébe nykkal, bevettettek.

Tehozzád oh Uram! könyves szemeimet
Felemelem s összeteszem kezeimet,
Megalázzván mostan méltatlan szívemet,
Hozzád úgy fordítom én könyörgésemet.

Káinnak, nyomdokit tudom elkövettem,
Midőn fekségedet vétkekkel illettem,
Megalázzván magam, most tehozszád jöttem;
leleki szemeiddel most megtekinttettem.

És nem azért bánom minden vétkeimet,
Teljes életemben tett cselekedetimet,
Hogy elvesztem azzal mennyei kincsemet,
Hanem, hogy megbántottam én Istenemet.

Jelenléted előtt im fogadást teszek,
Ezerszer meghalni inkább készebb leszek,
Hogysem teellened már többé én vétsek,
Tudom, hogy bő zsoldot tetőled úgy veszek.

Te Uram hát nekem adj szent malasztodból,
Kimerithetetlen irgalmasságodból;
Hogy megmenekedvén bűnnek rabságából,
Bánhassam vétkeimet lelkeim fájdalmából.

Siratom szüntelen számtalan bűnömöt,
Keserves óránként sulyos vétkeimet.
Előtted felnyitom siralmas szívemet,
Mosd el kegyelmedből lelki sebeimet.

Istenem! el ne vess cselekedeteimért;
Tudom, jött világra Fiad bűnösökért,
Az eltévelyedett Ádám fiaiért,
A magas keresztfán kiontott piros vért.

Reám kimeleled régi haragodat,
Vesd el Uram Isten! fordítsd rám orozádat,
Szánjad meg tenéked könyörgő szolgálodat,
Tekintsd kegyes szemmel siralmas árvádat.

Ah! ne tekintsd Uram sulyos vétkeimet,
Sokszor ellened tett számtalan bűnömöt,
Hiuságban való gyarló életemet.
Inkább nézzed, kérlek, te nagy érdemedet.

Tőlem se vonjad meg irgalmadna irját,
S kegyelmességednek sok bőséges javát,
Gyógyítsd meg lelkeimnek avult rut sebeit,
Hogy láthassák mások tapasztalt erejít.

Oly reménység táplál, mint bűnös Magdolnát,
Lám kedvedbe vevén Péternek siralmát,
Meghallád kereszten függő tolvaj szavát,
Nekie megadád mennyeknek országát.

Félek, mert illik egy bűnös Magdolnához,
Kérésim nem érnek Péter siralmához.
Mint bűnös Magdolna "elséged lábához,
leborulván futok menny s fölőnek urához.

Óh felséges Isten, ki a bűnös vesztét,
Nem kívánod, tudom, az ő veszedelmét,
Hanem, hogy élhessen, várod megtérését.
Megtérvén megadod neki ígért bérét.

Hogyha bárkájában Noé egy galambot
Vizözön vesztétől épen megtarthatott,
Hogy hagynál el engem, kit Fiad megváltott,
Az örök haláltól ,mert megszabadított.

Add, hogy bűneimet mindenkor sirassam,
Szemeimet sűrű könyvekkel áztassam,

Bűnös életemet, hogy megjobbithassam,
Szent Felséged, soha én meg ne bántássam.

Segélj Uram azért, erőtlenségemben,
Ne hagyj már eles-nem teljes életemben,
Mert tudom gyarlóság, hogy vagyon testemben,
Mely csak hamar engem megejt, ront lelkemben.

Zálogképen hagyjad nálam szent lelkedet,
Irjad én méltatlan szívembe nevedet,
Hogy úgy megérezvén szent jelenlétedet,
Megtapasztalhassam hiv segítségedet.

Kivánom, hogy csak azt ohajtsa én lelkem,
A mi neked tetszik s hozzád viszen engem,
Viszontag csak azon szomorkodják lelkem,
A mi Felségedtől eltávoztat engem.

Oly erős gyökeret olxts Uram szívemben,
Mely oszlopom legyen keserűségemben.
Hogy el ne eshessek sok kísértetemben,
Miket test és ördög hoz reám életemben.

Dávid prófétának bűnből felkelését
Közöljed lelkemmel, lassan szendességét,
Hogy én is lelkemnek lássam csendességét,
Es megismerhessem örök üdvösségét.

Adj Uram oly szívet, mely téged ismerjen,
Minden tehetséggel, mely téged keressen,
Soha rajtad kívül senkit ne szeressen,
Adj oly életet, mely nálad kedves legyen.

Siess hát szolgáltnak Uram oltalmára,
Hogy bünei miatt ne jusson halálra,
Szent Fiad háála legyen nagy hasznára,
Kimulása után boldogulására.

Írám e verseket szomoruságomban,
Bűneimet, midőn sirattam magamban,
Az ezerhatszáz és negyvenharmadikban,
Szent Iván havának huszonhat napjában.
Mely kegyes olvasó e verseket látja,
Versek fején nevét könnyen számlálhatja,
Bűnös életének siralmát mutatja,
Minden, a ki oly, magát példázhatja.

Hitetlen Tamás siralma.

Az új frigy áldozó Papja Kijövén ő sirjából
Az igazság fényes napja Feltámadván holtából;
Mig hozzám jönni késett Hitem napja, enyészett,
Jézus életéről kétségem, Szívbeli setétségem.

Mert a test tanácsán jártam A léleknek utjában: Testi szem látásától
vártam A lelki szem dolgában. A szem bizonyosságára, Nem Jézus hiv szavár.
Vontam ő feltámadását, S kétségbe hoztam mondását.

Óh, mely sok izben megmondá Az igazságnak szája; Hogy harmadnap fel-
támadna, Sőt minden prófétája, Óh hogy nem hü szavának, Szegénylélek-
javának Ellenségévé, hogy lettem? Fáj lelkem, mert nagy bünt tettem.

Nagy hitetlenségbe estem, s kárhozatos vétekbe. Jézust nem vártam
s lestem, Ama bezárt rejtekben/Ján.20/, Hol a többiek valának, Jézust
várván várának, És még akkor is szaladtam, S mint tévedt juh elmaradtam

Két három tanu szavára Minden kétségem járul/Máté 18/, Tiz s több
tanuk mondására Szívem semmit nem induk! Óh szörnyü, átalkodottság!
Ily sok erős bizonyság Tamást hitre nem hozhatja, Ezt lelkem holtig
siratja.

Én szemeim s én ujjaim, Óh jaj mire vágyátok! Ezért lőnek sok jajaim
Hogy így öszve fogátok! Jaj a szem, a kéz a hitnek Óh keveset segítnek
Boldog, ki hisz nem látásra, Hanem szent bizonyításra.

Megbotránkozott volt Péter A szenvedő Jézusban, De én hihetetlen
ember A feltámadt Krisztusban, Jaj én nagyobb bünt tettem, mert oly
Jézust sértettem, Ki már értem eleget tett, Mennyen s földön hatalmat
vett .

A hit származik hallásból És Isten igéjéből, ~~Nem hittem Isten Fiának, Nem hittem prófétáknak, Nem hittem az angyaloknak, Nem hittem Máriának. Tíz apostol bizonyít, De Tamásban még sincs hit, Fél ő hogy Tamás örvével Sok hitetlen lesz idővel.~~
 En hitre vágytam látásból, Szivem kevélységéből; Borzaszt bűnöm s leforráz Mert sok vétek csoportoz, És hitetlenségemben, Jaj nincs kedvem éltemben.

Nem hittem Isten Fiának, Nem hittem prófétáknak, Nem hittem az angyaloknak, Nem hittem Máriának. Tíz apostol bizonyít, De Tamásban még sincs hit, Fél ő hogy Tamás örvével Sok hitetlen lesz idővel.

Már én is sirok Péterrel, És rut kételkedésem Jajgatom tört s buslélekkel, Bánom hitetlenségem, Jézus! rejts kebeledbe, Végy vissza seregbe, Mert ki nem hittem, már hiszek, Sok pogányt hitedre viszek.

Oh én boldogtalan Tamás! E hitetlenséggel; Boldogabb nálam minden más, A látatlan hitséggel. Én Uram s én Istenem! Légy irgalmas énnekem: Inkább hiszek már szódnak, Mint Illés látásodnak.

Hitetlenségemre menni Oh ne bocsáss másokat? Oh ne hagy ezután lemni Több hitlen Tamásokat. A kik pedig nem hisznek, Mond Isten: mint elvesznek, Ki hitleneket megítél, Az igaz ember hitből él.

SEGITSÉGÜL HIVÁS

Szivem hozzád tér,
 Uram Téged kér,
 Nem, hogy magamnak
 Sőt, légy utamnak
 Vérezre.

Áldott Lelkessel,
 Oktass és vedd el,
 Elmém homáját,
 Remélt munkáját
 Jó végre.

Nevelj a jóban,
 Hogy én valóban
 Utánad fussak,
 Hozzád eljuásak
 Végtére.